

[Hanne Reintoff.]

reallønsnedgang på 3-4 pct., der efterhånden bliver det endelige resultat af beregningerne?

Der er i den sidste tid talt op ad vægge og ned ad stolper om demokrati og om de strejkendes mangel på respekt for demokratiet. Når man har påberåbt sig sin demokratiske ret til at regere, som man gør, eller til at lede fagbevægelsen, som man gør i dens topledelse, har man hver gang henvist til sit mandat. Erfarne politikere må dog vide, at man selv kan være med til at nedbryde respekten for og tiltroen til det demokrati, som de udelukkende vil have skal demonstreres over stemmesedlen. Hvis det skal være den eneste tilladte demokratiske ytringsform, må det ligge fuldstændig klart, at valgløfter må holdes, og det må ligge klart, at hvis en statsminister mener at kunne tilråde arbejderne at vedtage en overenskomst under forudsætning af skattelettelser, må han holde ord, når arbejderne stoler på ham. Det må også ligge klart, at synker arbejdernes realløn alligevel, må der gøres en indsats for at rette det, og det må ligge klart, at man må være i stand til at forklare befolkningen sine handlinger, men man har f.eks. ikke været i stand til at give nogen acceptabel forklaring på, hvorfor man har regnet med et kasseoverskud på ca. 1.000 mill. kr. og nu fastholder, at det skal være på mellem 1.500 og 2.000 mill. kr. I fagbevægelsens top må det ligge klart, at det er en demokratisk pligt at overholde sine formålsbestemmelser, og de vil være til enhver tid at kæmpe for en stadig forbedring af arbejdernes levevilkår. Det ligger ikke i LO-ledelsens mandat, at de for arbejdsgiverne skal opfordre til øget effektivitet eller til højere produktion i hvert fald ikke uden at kæmpe for, at arbejderne får en større andel af produktionsværdierne. Det er heller ikke fagbevægelsens ledelses hovedopgave at indgå forlig om ringe understøttelse ved ledighed eller at komme arbejdsgiverne i møde, når arbejdsgiverformanden foreslår 90 kr. i forholdet bod ved strejker og det så viser sig, at LO-formanden under bordet faktisk har lovet at gå med til 85. Derfor virker det måske lidt besynderligt, når hr. Anker Jørgensen står her i dag og beklager de høje bøder, og jeg vil gerne spørge, hvornår Ar-

bejdsmandsforbundet har tænkt sig at afslutte sine diskussioner om at trække sin dommer fra arbejdsretten.

Når arbejdere og pensionister bliver behandlet, som de gør, er det naturligt, at de først roligt og fornuftigt gør opmærksom på de vanskeligheder, de er kommet i. Og jeg vil meget gerne stærkt understrege, at det er sket. Gennem efteråret har folkettinget og fagbevægelsens ledelse modtaget utallige resolutioner, der pegede på vanskelighederne, og mange delegationer er mødt op herinde. De har oplevet, at deres sag, uanset regeringens umådelig demokratiske indstilling, havde meget lidt interesse. Men når man behandles udemokratisk, må det næste led i et demokrati være, at man ganske klart demonstrerer, at nu er urimelighederne blevet for store, og at man ikke vil finde sig i mere. Man må forlange forhandling, og afvises det, må man efter forgæves mægling gå i aktion. Der kan ikke være noget demokratisk i, at man ikke kan råbe den regering op, man har valgt, og hvis ikke man kan gøre det på de normale måder, må man vælge andre. Det kan jo ikke nytte noget, at finansministeren er den eneste, der sidder og synes, vi har demokrati herhjemme.

Sidste weekend var 440 faglige tillidsmænd fra forskellige politiske partier samlet til konference. Der blev her rejst en række klare og kontante krav, som jeg tror man skulle lytte til. Det fremgår heraf, at der er helt elementære ting i vort samfund, der må rettes, hvis befolkningen og arbejderklassen skal opleve samfundet som demokratisk, og det er vel lige så vigtigt, at befolkningen har oplevelsen af det som andre.

Der blev stillet krav om varig og sikker beskæftigelse — må jeg i den forbindelse henvise til den højere ledighedsprocent, vi fik i morges — der blev krævet fuld erstatning ved sygdom, ulykke og arbejdsløshed, og må jeg her sige til hr. Erling Dinesen i anledning af vor hidtidige diskussion, at det var krav om fuld erstatning og ikke disse tågede begreber om egentlig erstatning. Der blev krævet, at fagbevægelsen fik anvisningsretten tilbage, og det blev betonet, at man ikke ville tolerere noget forsøg på at fjerne arbejdsløshedskasserne fra fagbevægelsen. Der blev krævet en ændret skatte-